

ще умножи плодетѣ на вашата правда.[1] Ако за нашитѣ пожертвованіа, за нашитѣ дѣла са надѣахмы на хората, то можажхмы са сѣмнѣва за наградаваніе за тѣхъ; но ный са надѣвамы на Бога.—Самъ Богъ спазва нашитѣ пожертвованіа; могатъ ли тѣ вѣди не опасены? Самъ Богъ помева нашитѣ; сѣмѣна могатъ ли тѣ не израсти? Богъ е поржчникъ за нашето да не са изгѣби; може ли са нѣщо изгѣби? Нѣ, не ще са забрави нито една чаша вода, съ коато смы напои ближния си; не ще да са забрави и сладката прикаска, коато смы казали на пріатела си, нѣма да са изгѣби и падата земя, коато смы ѹстѣпили на ближния си, на сѣсѣда си.

Но ще кажете: какъ и съ какво ный самы ще живѣемъ тѣка, като земемъ да ѹстѣпвамы всичко, като земемъ да раздавамы всичко на дрѣгитѣ, на хората?—Ще преживѣемъ, сладкатели, безъ никаква нѣжда и ный ще приживѣемъ: за тѣй е поржчникъ на насъ Богъ, на Когото во рѣцѣтѣ е всичкото богатство на Свѣта.

Така, нѣка жертвовамы себе си единъ на дрѣгы, тогазъ и на насъ, и на дрѣгитѣ, на всичкитѣ ще е добръ. Аминь.—

---

[2] 2, Коринт. гл. 9, ст. 10.